

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 41.

Tiende Session.

15de Møde.

Fredagen den 22de October.

(Fortsat.)

Fermansen (forts.): En æret Lands-
thingsmand har i et lille Skrift, som han har ladet
omdele til Folkethingets Medlemmer, saavidt jeg
skjønner, for at betegne Rigsdagen som uskiftet
til at være Folketkirkens Repræsentant, sagt, at
Rigsdagen er „aldeles confessionsløs“. Jeg
føler mig lidt uheldig stillet ligeoverfor de
mange fremmede Ord, der synes at have faaet
Borgerret ogsaa paa det danske Folkething;
men saavidt jeg forstaaer Ordet, „Confession,“
skal det vel her være (det Samme som Troes-
bejjendelse. Dermed har den ærede lærde
Landsthingsmand vel villet pege hen paa
Troen som den nødvendige Betingelse for Bes-
rettigelsen til at træde frem paa Kirkens Begne,
og her ere vi pift ogsaa paa det rette Stand-
punkt; men dette forrykkes strax, naar vi see,
paa hvilken Maade Kirkeeraadet skal vælges.
Der er neppe Sandsynlighed for, at det vil
blive mere kirkeligt, end Rigsdagen er; thi
den Omstændighed, at Jøder og Katholiker
f. Ex. have statsborgerlig Berettigelse til at
have Sæde og Stemme i Rigsdagen, vil vist-
nok aldrig faae en afgjørende Betydning.
Men hvad der har en afgjørende Betydning
med Hensyn til kirkelige Anliggender, er netop
selve Utkirkeligheden, Berdsligheden, men hvor
meget eller hvor lidt af Samme der endogsaa
maatte findes her i det danske Folkeraad, det
er kun som Grene og Dviste, hvis Stamme og
Rod er andensteds, og hvor da, ja, det er der,
hvor det altid har været og altid vil være, i

Folkenes Fleertal, i Folkemasserne, men det
er jo netop den samme Folkesleerhed, som man
vil have baade Kirkeeraads-Medlemmer og
Rigsdagsmand valgte udaf. Det er ogsaa
fremhævet, navnlig ved det andet Things
Forhandling angaaende denne Sag, at Folke-
kirken mangler et eget Organ, der forener den
ydre Rets hjemmel med det indre Kald til at
være Tolk for Folketkirkens Anliggender. Der
er sagt, at dette Krav fyldestgjøre Regjeringen
og Rigsdagen ikke, Biskopperne og Lande-
moderne ligesaa lidet, og dette kan indrømmes;
men det forekommer mig netop at være det
kirkelig Farlige navnlig i en saadan bevæget Kam-
pens Tid, at falde en saadan Indretning tillive,
hvortil det One, den ydre Rets hjemmel, skal over-
drages, uden at der er Sikkerhed for at faae
det Andet, det tilsvarende indre Kald. Til
dette Sidste hører vistnok, hvad Kirkeeraadet i
det Hele angaaer, at de forskjellige Retninger
i Folketkirken ville blive horte og paaagtede, og
for de enkelte Medlemmers Vedkommende kirke-
lig Sands og Troesliv; men det tør jeg
ikke forudsætte vil findes hos Fleertallet af de
Medlemmer, der vælges udaf Folket i dets
Heelhed; der hører mere dertil, dertil hører
Syn for den nødvendige Frihed, og det tør
jeg ikke forudsætte vil findes navnlig hos Flee-
rtallet af den danske Geistlighed. Naar det er
paastaet, at ogsaa paa det kirkelige Omraade
kan der kun gaaes frem efter de fleste Stem-
mer, ligesaa vel som i hvad der angaaer det
borgerlige Samsund, da maa jeg derimod paa
det Bestemteste gjøre gjældende: Nei, her gaaer
det ikke an, her maa Friheden hævedes i sin
fulde Udstrækning, efter sit fulde Begreb,
og der maa ethvert Forsøg paa at lede de
kirkelige Spørgsmaal til Afgjørelse ved Flee-